

РЕШЕНИЕ

№ 5343

гр. София, 09.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 04.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3560** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. И. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат Т. К. Р., срещу Решение № 2153-21-145 от 17.03.2022г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-1578/29.11.2018г. на С. И. П., срещу Разпореждане № 611110/235/ от 26.10.2018г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

Жалбоподателят счита атакувания административен акт за неправилен и незаконосъобразен. Счита, че не са спазени изискванията за съдържание на индивидуалния административен акт, изразено в нарушение на чл.59, ал.2, т.3 от АПК - липсват изцяло фактически и правни основания на издаденото разпореждане. Според изложеното в жалбата разпореждането на Ръководител ПО в ТП на НОИ- С.-град е необосновано поради безкритичното позоваване на административния орган на липсата на доказателства за опровергаване на официални удостоверителни документи за осигурителен стаж и доход. Излага доводи, че в обжалваното разпореждане не се съдържат относими факти и обстоятелства, които да установяват по безспорен начин, че документите издадени от Железопътен завод - С. и от ДФ Транстехника Вагоностроене са нередовни, доколкото липсва изцяло сравнителен материал, въз основа на който да се установят различия и други пропуски. Сочи, че съдържащите се в разпореждането аргументи за незначитане на удостоверения и трудова книжка са

необосновани и не съдържат факти, които да се отнасят до конкретното им издаване. Излага доводи, че по силата на чл.98, ал.1 от КСО, разпореждането страда от още един съществен порок, касаещ липса на правомощия/липса на компетентност за разследване на официални документи, издадени преди повече от 20 г. Твърди, че неправилно и при липса на законова компетентност административният орган е приел, че описаните по-горе удостоверения и трудова книжка са нередовни документи по смисъла на чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж и не следва да се ползват за определяне размера на пенсията. Счита, че с оглед на изложеното в конкретното пенсионно производство е недопустимо да се обсъждат официални документи, издадени през 1975г. и 1997г., тъй като правата на контролните органи да проверяват осигурителите е ограничено във времето с оглед чл.115 от КСО и регламентираната в него погасителна давност. Моли оспореният акт да бъде отменен. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата. прави възражение за прекомерност на юрисконсултското задължение. Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител юр.П., оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна. Излага подробни съображения в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със заявление № 2113-21-2221/11.04.2018г. С. И. П. е поискала да и бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/. Към заявлението са представени документи за осигурителен стаж и осигурителен доход. Част от представените документи са и такива, издадени от Железопътен завод „Г. Д.“ – С., ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ и ДФ „Строймашинжинеринг“.

По-конкретно длъжностното лице по пенсионно осигуряване не е зачело осигурителен стаж, за периода 01.07.1978г. - 31.12.1987г. от ЖП Завод "Г. Д." и за периода 01.01.1988г. - 31.01.1992г. от ДФ"Транстехника" СО" Вагоностроене"/ДФ "С.".

За удостоверяване на осигурителен стаж в Ж. „Г. Д.“, С. И. П. е представила образец УП-30 № Х1У-171-07/02.12.1993г., издаден от Б. Ж. С., в който е отразено, че е работила като бояджия на отливки в леярнен цех за периода 01.07.1978г.-31.12.1987г. / 9 години и 6 месеца/.

Въз основа на представените документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на жалбоподателката осигурителен стаж 20 години и 3 дни от трета категория труд. Към датата на подаденото заявление С. П. има навършена възраст 56 години, 5 месеца и 1 ден.

Във връзка с многобройни постъпили в ТП на НОИ С.- град през 2014 г. - 2015 г. заявления от лица с приложени документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, издадени от името на Ж. „Г. Д.“ - С. и ДФ „С.“ /ДФ "Транстехника", за които са констатирани нередовности от външна страна, сочещи антидатиране и неистинност на документите, при разглеждане на заявлението за отпускане на пенсията пенсионният орган е извършил задълбочена преценка на представените от С. И. П. документи с отразен положен трудов стаж при тези осигурители. В хода на производството длъжностното лице по чл.98 от КСО е установило, че представените документи от тези осигурители са нередовни от външна страна, поради което при преценка правото на пенсия е зачело осигурителен стаж единствено въз основа на редовните от външна

страна официални удостоверителни документи.

След направена преценка, че С. И. П. не отговаря на законовите предпоставки, регламентирани в чл.68, ал.1, 2 и чл.69б от КСО, с обжалваното разпореждане № [ЕГН]/235 от 26.10.2018 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Недоволна от издаденото разпореждане С. И. П. подаде жалба с вх. № 1012-21-1578 от 29.11.2018г.

С решение № 2153-21-145 от 17.03.2022г. Директорът на ТП на НОИ-С. град оставил жалбата без уважение, като неоснователна.

Решаващият орган, като е изложил подробни аргументи, е приел, че представените от жалбоподателя документи за удостоверяване на осигурителен стаж и доход при осигурители Ж. „Г. Д.“ и ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „С.“ са нередовни от външна страна, като същите са антидатираны и неистински. Така мотивиран, решаващият орган е приел, че постановеният отказ за отпускане на исканата пенсия с Разпореждане № [ЕГН]/235 от 26.10.2018 г. е правилен и законосъобразен.

По делото са приети доказателства, представени с административната преписка, и такива, представени от страните в хода на съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспореното решение. Жалбата е депозирана в 14- дневния преклузивен срок по чл.118, ал.1 от КСО, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл.118, ал.1 от КСО е решението на директора на ТП на НОИ – С. – град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма съобразно изискванията на чл.59, ал.2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извод за антидатираност и неистинност на представените от жалбоподателя документи за удостоверяване на осигурителен стаж и доход при осигурители Ж. „Г. Д.“ и ДФ „Строймашинжинеринг“. Следователно правилно същите не са ценени като годни доказателствени средства за вписаните в тях обстоятелства и правилно на жалбоподателя не е зачетен осигурителен стаж при тези осигурители.

Относно представените от жалбоподателя документи за удостоверяване на осигурителен стаж и доход при осигурителя Ж. „Г. Д.“ съдът намира следното:

Изложените в обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – С. – град аргументи, обосноваващи нередовността на документите от външна страна, изцяло се споделят от настоящия съдебен състав. Сочените несъответствия на образец УП-30 № Х.-171-07/02.12.1993г. с нормативната уредба, липсата на изискуеми реквизити в съдържанието му, а именно не е отразен адреса на предприятието, както и

местонахождението на изплащателните документи, са достатъчни, за да бъде оборена материалната доказателствена сила на сочения образец. Това е така, тъй като, видно от изложеното, същият страда от нередовности от външна страна, което пък обосновава извод за неговото нередовно съставяне. С оглед на изложеното следва да се има предвид, че за да се ползва от материална доказателствена сила, тоест такава доказателствена сила, която да обвърже компетентния орган да цени съдържанието на акта като отговарящо на обективната действителност, документът следва да е съставен по надлежен ред, тоест да бъде редовно съставен. От тази гледна точка и като се имат предвид констатираните нередовности, следва да се приеме, че соченият документ не е редовно съставен, поради което неговото съдържание не обвързва и административния орган.

Освен в образец УП-30 № Х.-171-07/02.12.1993г., стаж за периода 01.07.1978г. – 31.12.1987г. е оформен и в трудова книжка № 1978 издадена на 01.07.1978г. Заверката на стажа е със същия печат, както и на образца, поради което не може да бъде прието, че е изпълнено изискването заверката на стажа да бъде направена чрез полагане на печата на работодателя.

Образецът е подпечатан с печат на Д. Б., Ж. „Г. Д.“, който е неотносим към датата на издаването му - 02.12.1993 г., тъй като Държавното стопанско обединение /Д./ „Български държавни железници“ е образувано с ПМС № 27 от 20.11.1970 г. за образуване на държавни стопански обединения /обн. ДВ, бр.5 от 19.01.1971г./, и съществува до 1976 г., когато с Разпореждане на Министерския съвет № 125 от 16.07.1976 г. за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс /обн. ДВ, бр. 68/1976г./ е образувано Стопанско обединение /СО/ „Български държавни железници“. Последното е прекратено с регистрацията с решение от 20.06.1986 г. по ф. д. № 459/1989 г. по описа на СГС, ФО, на фирма Б.. От друга страна, към 02.12.1993 г. не съществува и Ж. „Г. Д.“. Такъв правен субект не съществува от 1989 г., когато СГС регистрира под № 27/25.04.1989 г. Държавна фирма „Транстехника“ - С., във вр. с Решение на МС № 50/1989г., съгласно което от обнародването в ДВ /направено в бр. 40/26.05.1985 г./ прекратяват дейността си изброени правни субекти, включително Ж. „Г. Д.“. В тази връзка - удостоверението е подпечатано с печата на несъществуващ към датата на издаването му осигурител. Стажът в Ж. „Г. Д.“ е заверен със същия печат, който е поставен и на образца, поради което не може да бъде прието, че е изпълнено изискването заверката на стажа да бъде направена чрез полагане на печата на работодателя.

Съдът счита, че освен нередовностите на документите от външна страна, следва да се вземат предвид и други факти, установени по делото, а именно, че към датата на назначаване в Ж. „Г. Д.“ жалбоподателката е имала навършени 16 години, а по силата на приложимата нормативна уредба е имало изрична забрана на работници и служители до 18 - годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, да се възлагат особено тежки и вредни за здравето им работи, каквато е и извършваната от лицата на длъжност „бояджия на отливки в леярен цех“, квалифицирана като труд от първа категория.

Във връзка с установените и посочени по-горе факти съдът намира, че същите заедно с установените нередовности от външна страна на документите, са достатъчни, за да се обоснове изводът, че издадените документи, макар и официални такива, са нередовно съставени, поради което същите нямат материална доказателствена сила.

Освен това, отразените в процесните документи данни противоречат на обективната действителност, поради което същите се явяват неистинни.

Относно представените от жалбоподателя документи за удостоверяване на осигурителен стаж и доход при осигурителя ДФ „Строймашинжинеринг“ съдът намира следното:

Съдът счита, че правилно длъжностното лице по пенсионно осигуряване е приело, че са налице нередовности и в представените образец УП-3 изх. № 110 от 17.08.2004г. и трудова книжка № 1978 с отразен положен стаж за периода 01.01.1988г. – 31.01.1992г. като бояджия на отливки в леярен цех в ДФ „Транстехника“ СО „Врагоностроене“, както и в обр. УП-2 № 111/17.08.2004г. за осигурителен доход за периода от 01.01.1988г. – 31.12.1990г., доколкото в бланките на представените образци фигурира графа „часове“, което сочи за тяхното антидатиране. Изчисляването на осигурителния стаж и в часове и включването им като реквизит в образците е след допълнението на чл.9, ал.1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004 г., и изменението и допълнението на чл.38 от НПОС, обнародвано в ДВ, бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005 г. Към посочената дата на издаване на образца формулярът, върху който същият е издаден, все още не е бил утвърден. Освен това в образец УП-3 изх. № 110 от 17.08.2004г. е налице същата нередовност, както и в издадения обр. УП-30 от ЖЗП, като не е отразено местонахождението на изплащателните документи, въз основа на които е издаден, което представлява липса на изискуем реквизит. В образца е посочено, че положеният труд е първа категория съгласно т.4н от ПКТП, каквато точка не съществува в правилника. В ДВ, бр. 58/1990 г. е обнародвано изменение в ПКТП и е създадена т. 4а, б. „н“, а не посочената в удостоверението т.4н.

Образецът е издаден и подпечатан от осигурител ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“ за периода 01.01.1988 г. до 31.01.1992 г. Всъщност, Стопанското обединение Вагоностроене“ е образувано по силата на т.3 от Разпореждане № 5 на Бюрото на Министерския съвет от януари 1987 г. за образуване на асоциация „Транспортна, селскостопанска и строителна техника“ и за образуване и преобразуване на стопански обединения, стопански комбинати и институти /обнародвано в ДВ, бр.11 от 10.02.1987 г./, от 01.01.1987 г., като в състава му са влизали следните заводи: Железопътен завод „Г. Д.“ - С., Вагонен завод „Червено знаме“ - Б., Вагонен завод „А. Ж.“ - Д. и Завод за трамваи - С..

Във връзка с Решение № 50/1989 г. на МС, на основание чл. 11, ал. 2 от Указа за стопанската дейност СГС е обнародвал в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г., регистрацията под № 27/25.04.1989 г. на Държавна фирма „Транстехника“ и прекратяването на дейността на СО „Вагоностроене“.

Видно от Заповед № 54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането, част от ДФ „Транстехника“ - дъщерната ѝ фирма „С.“, преминава към Държавна фирма „С.“. Останалата част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на ДФ „Транстехника“ по баланса ѝ към 31.03.1990 г. преминават към ДФ „Т.“, с обнародвано регистриране с ДВ, бр. 64 от 10.08.1990 г.

С други думи – през претендиращия период: от 01.01.1988г. до 31.01.1992 г., както и към датата на издаване на образца - 17.08.2004г., осигурител Държавна фирма „Транстехника СО Вагоностроене“ не е съществувал.

В обр. УП-2 № 111/17.08.2004 г. е отразен осигурителен доход в същата фирма за периода 01.01.1988 г. - 31.12.1990 г. като е посочено, че върху сумата на брутното трудово възнаграждение са начислявани и внесени осигурителни вноски за първа

категория труд. Следва да се отбележи, че през посочения период не е налице диференциран размер на осигурителните вноски за различните категории труд, като такъв е въведен едва с ПМС № 43/18.03.1991 г., в сила от 01.03.1991 г. В бланката на образеца също има графа „часове“, която, както бе посочено, е реквизит на утвърдените от управителя на ПОИ образци за удостоверяване на осигурителен стаж от 01.01.2005 г. и не е съществувала към датата на издаване - 17.08.2004г. Образецът е издаден и подпечатан от ДФ „Транстехника СО Вагостроене“, а както бе посочено, такава фирма не е съществувала.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че издадените образци са нередовно съставени, поради което същите не се ползват с материална доказателствена сила. Освен това, същите съдържат данни, които не отговарят на обективната действителност, тоест те са неистинни. Следователно те не доказват осигурителния стаж на жалбоподателя през периодите, отразени в тях, при ДФ „Строймашинжинеринг“.

Съдът като съобрази, че при направена служебна проверка в Обединения осигурителен архив на НОИ се установява, че за част от периодите, за които жалбоподателката е представила документи за положен стаж в Ж. - С. и ДФ „Транстехника“ от първа категория труд, С. П. /З./ е полагала труд при условията на трета категория труд и фигурира в разплащателните ведомости на други осигурители : „Интериор - М“ ЕООД [населено място] за периода 12.1979 г. - 12.1980 г./; „Ромина 2000“ АД, [населено място] през 1983 г.; ПК „Опал“ - Горна М., за периода 1987 г. - 1989 г.

Съгласно нормата на чл.40, ал.1 от НПОС осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя и с данните по чл.5, ал.4 от КСО, а според ал.3 на същия член, документите по ал.1 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Следователно първичният документ, в който се съдържат данните за осигурителния стаж на лицето, са изплащателните ведомости, а трудовите, служебни и осигурителни книжки са вторичен документ, който отразява вече направените записвания в изплащателните ведомости, и затова записванията в книжката (от посочения вид) трябва да съответстват на записванията в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости от една страна, а от друга - в трудовата, служебна или осигурителна книжка на лицето за един и същи период, меродавно е записването в изплащателните ведомости, а не обратното. Съгласно изводите на съда за неистинност на документите, то правилно на осн. чл.68 ал.1-2 и чл.69б от КСО осигурителния орган е приел, че не са налице предпоставките за доказан осигурителен стаж за отпускане на пенсия за ОСВ на посоченото от жалбоподателя основание.

Неоснователни са твърденията в жалбата, че процесните решение и разпореждане се основават на неверни твърдения и съмнения. В случая преди административният орган да издаде процесното разпореждане са извършени множество действия за установяване на всички факти и обстоятелства, имащи значение за преценката на правото на пенсия на жалбоподателя, така че тази преценка да бъде правилна и законосъобразна. Съдът намира за необходимо да отбележи и че в рамките на съдебното производство жалбоподателят не е ангажирал доказателства, които да оборят изводите на административния орган за липсата на валидни

доказателства, установяващи по безспорен и категоричен начин осигурителен стаж за спорните процесни периоди.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100 /сто/ лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл. 144 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат Т. К. Р., срещу Решение № 2153-21-145 от 17.03.2022г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-1578/29.11.2028г. на С. И. П., срещу Разпореждане № 611110/235/ от 26.10.2018г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА С. И. П., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториално поделение С. – град към Националния осигурителен институт сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 138 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ

: